

Szimicsku Máté: Ajándék

Csákó Balázs közepszerű író volt. Kései versei súlytalanok voltak, még inkább a novellái és regényei. Sokak szerint csak a két szép szeméért volt népszerű korábban, de mára már a fiatalok elfeledték, mintha soha sem létezett volna.

Eleinte nem is érdekelte őt az irodalom világa, bár középiskolában írt magának verseket, önmaga megismerésére, vallotta ő, bár szerintem a lányok lenyűgözésén kívül más szándéka nem volt. A jogi egyetem még a maradék sajátos ötleteit is elvette tőle, és nem is akarta visszaadni, így Csákó Balázs élete és története a lehető legegyszerűbb, legközönségesebb és legborzasztóbb volt.

Kétévi egyetem után találkozott az ő jövőbeli barátnőjével. Keresztes Dorottya a jogi kar legbájosabb, legszellemesebb lánya volt. Amikor véget ért az ötnapos tanulás, akkor szombatoként látta megfordulni a helyi kocsmában barátnőivel, így lehetett az, hogy kettesben kávézni is elmentek. Mint később megtudta, Dorottya irodalom fanatikus volt, csak úgy falta a regényeket és a verses köteteket, kedvence Csokonai volt. Balázs szerencséjére kívülről tudta a Reményhez című verset, amivel az első randevún el is dicsekedett, majd amikor hazaért, megírta sok év után az első versét Dorottyának. Virágének címen.

Dorottya túl jó volt hozzá, mégis beleszeretett. Olyanok voltak, mint két kirakós, melyek nem illenek össze, mégis egy öt éves kisfiú erőből összenyomta a két elveszett darabot, amit végül anyukája nagy mérgesen és szidások közepette választott szét.

Dorottya támogatta Balázs írásait, ezért a fél éves fordulójukra kapott ajándékba egy könyvet, amibe lejegyezhetette azokat. Vacsora után neki is ült, hogy leírja az első versét a könyvbe. Sok szenvedés után egy szó se került a papírra, csak tollával kopogtatta az íróasztalát, ezért inkább elővette a barátnőjétől kapott Esti Kornél kötetet, majd olvasni kezdett. Egyszerre észrevette, hogy nem tud többé figyelni mondataira. Más hangokat hallott. Félredobta a könyvét. Leírta ezeket a szavakat. Ömlöttek a sorok, kizökkenthetetlen volt, még maga se értette meg, hogy miről ír, csak miután befejezte. Meglepődött, többször is elolvasta, amire megbizonyosodott arról, hogy „Igen, ez az ő verse”.

Az olvasások közepette lépett be a szobába a mosogatást befejező Dorottya, Balázs észre sem vette, csak hosszú szólítgatások után eszmélt ki a verséből.

– Verset írtam. Meghallgatod? Két oldal.

Dorottya a szoba másik sarkában ült le a fotelre. Balázs szépen artikulálva, tagoltan olvasta fel versét. Gyönyörű vers volt, talán Csákó Balázs egyik legjelentősebb alkotása. A szavakat játékosan használta fel, erőltetettségtől mentes volt az összes rímje, ezen kívül páratlan metaforák voltak benne.

– Szép. Nagyon tetszik – mondta Dorottya egy kis szünet után meglepődve.

Még ő is csak hosszú gondolkodás és több felolvasás után realizálta, hogy ezt tényleg a párja írta.

Balázs ezután egyre többet írt. Nem telt el úgy nap, hogy ne ült volna le írni. Dorottya Balázs első novellájának elolvasása után buzdította, hogy mutassa meg még több embernek, próbálja meg kiadni műveit. Balázs az első megjelent műve után elvitte családját és barátait vacsorázni, ahol köszöntőjében hálás volt barátnője ajándékáért, ami nélkül nem válhatott volna belőle író.

Balázs megtalálta az új szenvedélyét, az írást. Mindent le akart írni, amit látott vagy tapasztalt. Már az óráin se figyelt oda, sőt egy idő után be se járt, inkább az otthona melegében költött. Egyre kevesebbet beszélt a barátaival, majd a barátnőjével is csak vacsora közben.

Egyetlen barátai a versei lettek. Dorottya is megunta a viselkedését és otthagya őt. Balázst nem lepte meg a szakítás, elkészülés közben se nézett fel, csak körmölte tovább a szavakat. Kevesebbszer fejezte be a verseit, mert azonnal új ötlete támadt. Már olvasni, enni, fürödni és beszélgetni se tudott írás nélkül. Borzalmasan érezte magát, ha nem írt, és borzalmasan érezte magát, akkor is, amikor írt. Volt, hogy egy nap alatt két sornál tovább nem jutott, mert mindig új alkotásba kezdett, így verseit nem tudták kiadni. Elvesztette a szerelmét, a családját, a munkáját és az egyetemet is otthagya.

Tudta, hogy ennek véget kell vetnie és vissza kell szerezni az életét. Hosszú és nehéz gondolkodások után, miközben nyolc versbe és öt novellába kezdett bele, beült egy üres szobába. Fehér falakkal, berendezés se volt, se lap, se toll. Mégis ömlöttek belőle az üres szavak, majd az abból készített üres mondatok. Üresebbnél üresebb történeteket írt a semmiről, üres embereknek, az üres élete végéig.